

Jak to všechno začalo

Patnáct let je v naší farnosti Neokatechumenátní Cesta. Pro mnohé naprostá samozřejmost. Pro jiné něco, nač si stále ještě nezvykli. Pro další skutečnost, kterou prozatím nezaregistrovali.

Když se nedávno objevil na stránkách Života farností článek Václava Dřímala, ve kterém byla spousta otázek vůči skutečnosti neokatechumenátu, přemýšlel jsem, jak odpovědět. Snad několik postřehů a myšlenek na tyto otázky odpoví. A ty, kteří neokatechumenát, jak se říká, nemusí, přivede k větší toleranci a porozumění. Budou to myšlenky z pohledu obyčejného faráře – pastýře, který přemýšlí, jak na hojnou pastvu Božího slova a svátostí přivést co největší počet oveček.

1. Když jsem působil jako kaplan v první farnosti, zažil jsem mnoho radostí v malé skupince mladých, kde jsme na pokračování četli evangelium svatého Jana. Přečetla se jedna kapitola, pak k tomu mohl každý něco říct a následovaly prosby a přímluvy. Tehdy jsem si řekl, že bych něco podobného chtěl dělat i v dalších farnostech, kam mě Pán pošle. Když jsem poprvé prožil ve Valašském Meziříčí s prvním společenstvím bohoslužbu slova, řekl jsem si: vždyť to je právě ono. Proč zavádět

novinky, když už tady něco podobného funguje, a navíc i v malých skupinkách, ve kterých se společná bohoslužba připravuje.

2. Myslím si, že je dobré přistupovat častěji ke zpovědi, pokud možno každý měsíc. Není to sice povinnost, ale pro růst v duchovním životě je to velmi potřebné. Jak toho dosáhnout? Zvláště mladí lidé dost neradi přistupují ke svátosti smíření a někteří se přestávají zpovídat úplně. V neokatechumenátním společenství jsem nejednou svědkem, jak se téměř všichni v rámci měsíční liturgie smíření zpovídají, a to jak mladí, tak staří. Navíc před zpovědí zazní v hojnosti Boží slovo, které se dotýká i těch, kteří původně ke zpovědi vůbec nechtěli přistoupit. V naší farnosti se tak vyzpovídá jednou za měsíc asi 150 farníků, mezi nimi nezanedbatelné procento mladých.

3. V duchovní literatuře se doporučuje prožít jednou za rok duchovní cvičení. Totéž vyžaduje otec arcibiskup po těch, kteří ve farnosti podávají svaté přijímání. Je pravda, že mnoho farníků během roku vyrazí na delší pouť například do Medžugorje, do Lurd, do Svaté země. Ne každý si to ale může dovolit, ne každý se k tomu odhodlá.

dokončení na straně 4

Moje zkušenost s neokatechumenátem

V 10. čísle loňského Života farností bylo položeno několik otázek a pochybností ohledně neokatechumenátu. Pokuším se popsat vlastní zkušenost s tímto hnutím.

Několikrát v životě jsem začínala s pravidelnou četbou Bible – a pokaždé po čase odpadla. Toužila jsem po nějaké vzpruze či novém impulzu pro svůj duchovní život. Když se už po čtvrté dávaly katecheze ve Valašském Meziříčí, a dokonce jen přes cestu od mého bydliště, začala jsem na ně chodit - ale moc se mi to nelíbilo. Až na radu, abych si ‚neo‘ nějaký čas ‚vyzkoušela‘ (odejít mohu kdykoli), jsem začala chodit a vytrvala už 10 let.

Co děláme ?

Během týdne se scházíme na bohoslužbě slova. Čtení z Písma svatého připraví vylosovaná skupinka. Tomuto čtení předchází úvod - důležitá myšlenka. Nakonec si povíme, co nás zaujalo, oslovilo (tzv. ozvěny), a předložíme Bohu své prosby či díky. Stejná příprava je i na eucharistii, která je slavena ve větším společenství. Během let postupně přicházejí náročnější témata (jako ve škole postup do vyšší třídy) a to na předávacích konvivencích, konaných většinou na

Hostýně. Také po ukončení jednoho tématu se koná konvívence (poznávání, sblížování). To je neděle, kdy máme po obědě čas si spolu popovídat a poznávat se i v situacích mimo bohoslužby. Maminky s sebou mají děti, o které se starají mladí lidé z dalších společenství.

Je pravda, že tato cesta vyžaduje hodně času, ale jsem „nucena“ číst Bibli, přemýšlet, jak se to které slovo dotýká mého života, číst dějiny církve, různé dokumenty, růst. Navíc se učím žít v přátelství a lásce s lidmi, které jsem si nevybrala, ale kteří zcela náhodou přišli do stejné skupiny jako já. Zpočátku to nebylo lehké, jsme věkově a povahově rozdílní, ale teď bych nikoho z nich nevyměnila.

Na závěr bych chtěla vyjádřit radost, že patřím do farnosti, která je tak živá a aktivní. Kdo chce, může najít způsob duchovního vyžití, který vyhovuje jeho povaze, potřebám, životnímu stylu. Někdo si stačí sám, obklopí se dobrou náboženskou četbou, při ní přemýšlí a modlí se. Jiný se rád modlí ve společenství, je to povzbuzující a při prosbách jistě účinnější (Hnutí modlitby matek). Někdo se stane členem hnutí Fokoláre, případně Přátel Beránka, někdo navštěvuje

biblické hodiny. Jiní se zapojí do ‚neá‘, protože k růstu své víry potřebují společenství, setkávání nad Bibli a při modlitbě, a to je právě můj případ.

Chtěla bych poprosit všechny, kterým ‚neá‘ vadí, aby nám ho přáli. K prohlubování své víry potřebujeme sice především Boží pomoc, ale také pomoc jeden druhého. Nejvíce mi totiž pomohly ‚ozvěny‘, to, co někdo jiný pro sebe slyšel ve čteném úryvku (a já ne!). Zjistila jsem, že i mně jsou daná slova určena, jen se naučit je správně vnímat. Dnes už toho jsem schopna a za to děkuji svým spolubratřím. Modleme se, abychom v naší farnosti byli přátelštější a velkorysejší jedni k druhým.

Jana Mikušková

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Ke křesťanství patří pozitivní myšlení

„To já neumím a to mi stejně k ničemu nebude,“ říká mladý pacient lékaři, který se ho snaží vyvést ze skleslosti, otupělosti a malomyslnosti. Lékař vrtí hlavou: „Prvotní příčinou tvé choroby jsou právě tato slova.“

Negativní myšlenky, kterými se člověk příliš často zabývá a kterým se poddává, ničí jeho tělo i ducha. Pokud se jim nezačne bránit, nikdy se neuzdraví.

Zamysleme se nad tím, jak reagujeme na každodenní události nebo povinnosti:

- Už zase vstávat! Nechce se mi. Jsem strašně unavený.
- Počasí dneska nestojí za nic. Už zase nervák.
- Blbá práce. Už abych ji měl za sebou.
- Všichni jsou proti mně. Nikdo mne nemá rád. Proč jsem pořád sám?
- Proč vždycky já, proč ne ti ostatní?
- Proč nikdy nic nedostanu zadarmo?
- To nedokážu. Už nemůžu. Mám strach.
- To přece nemá žádný smysl. To se nikdy nenaučím.
- Taková blbost. Všechno mě to jenom rozčiluje.
- Já jsem tak nešikovný. Ostatní jsou mnohem lepší než já.
- To se může stát jenom mně! Jsem vůl.
- Dejte mně všichni pokoj. Mám nervy na prasknutí.
- To se mi snad jenom zdá! K čemu to všechno je?
- Všechno je to podvod. Nemá cenu se o něco snažit.

Pozitivní vztah k životu vypadá zcela jinak:

- Všechno má nějaký smysl.
- Nech to být. Ber to s nadhledem.
- Svět se kvůli tomu určitě nezboží.
- Zítra bude všechno vypadat jinak. Zas to bude dobré.
- Všechno jednou skončí. Všechno se nějak srovná.
- Zkus to znovu. Jdeme na to. Příště to určitě vyjde.
- Neber to tak tragicky. Není to tak hrozné. Je to dobré takové, jaké to je.
- Klid! To nic. Příště to bude lepší. Dokážeš to!
- Bůh tě má rád takového, jaký jsi!
- V každém člověku potkáváme Boha.

Návod, jak myslet pozitivně, najdeme v celé řadě přísloví:

- Když se chce, tak to jde.
- Cvičení dělá mistra.
- Všechno zlé je k něčemu dobré.
- Každý začátek je těžký.
- Po dešti přichází slunce.
- Žádný učený z nebe nespádl.
- Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek.
- Mráz kopřivu nespálí.
- S úsměvem jde všechno lépe.
- Odvážnému štěstí přeje.
- Spěchej pomalu.
- Nic se nejlí tak horké, jak se to uvaří.

Pokud na nás negativní myšlenky během dne dotírají, pomohou střelné modlitby:

- Pane, buď se mnou.
- Pane, neopouštěj mne, pomoz mi, ujmi se mne.
- Pane, dej mi sílu. Bože, stůj při mně.
- Bože, ukaž mi správnou cestu.
- Pane, požehnej práci, která mne čeká.
- Pane, dej mi trpělivost.

Pomáhá také opakování některých veršů z žalmů:

- Hospodin je mé světlo a má spása.
- Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.
- Jen v Bohu se ztíší má duše.
- Mé dny jsou, Pane, v Tvých rukou.
- I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zlého.
- Jenom Tobě, Otče, chci sloužit.
- Bože, Ty jsi můj přítel.
- Bože, Ty mne přijímáš takového, jaký jsem.
- Neskrývej přede mnou svou tvář, Pane.

Pamatujme, že všechno naše úsilí bude marné, pokud negativním myšlenkám ponecháme příliš velký prostor. Všechny naše vnitřní postoje – závist, zlost, sebelítost, vztek, úzkosti, radosti, trpělivost, spokojenost, láska – to vše se vkrádá do našich myšlenek a vět. Podle toho, jak se k nim postavíme, můžeme své postoje ovlivňovat a měnit.

otec Jaroslav Kašpar

Slovo života

leden 2009

„Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo.“
(1 Kor 12, 20)

Byl jsi někdy v živém společenství opravdových a autentických křesťanů? Účastnil ses někdy jejich shromáždění? Prohlídl jsi do jejich života? Jestli ano, mohl sis všimnout, že ti, kteří ho vytvářejí, mají rozličné úlohy. Někdo má dar slova a může ti sdělit duchovní skutečnosti, které se dotknou tvé duše, jiný má dar pomáhat, pečovat, starat se o potřebné a trpící a udivuje tím, čeho všeho dokáže pro jejich dobro

dosáhnout. Další učí s tak velkou moudrostí, že naši víře dodá zcela novou sílu, jiný vyniká organizačními schopnostmi či schopností vést druhé. Někdo umí porozumět každému, s nímž přichází do styku, a je utěšitelem srdcí, která to potřebují.

To všechno můžeš zakusit, ale to, co tě především v takto živém společenství oslovuje, je jediný duch, který všechno vede. Jako bys cítil jeho přítomnost, která vytváří z onoho původního seskupení „unum“, jedno jediné tělo.

„Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo.“

Pavel se setkával, a to výjimečným způsobem, s velmi živými křesťanskými společenstvími, která se zrodila z mimořádné moci jeho slova. Jedním z nich bylo mladé křesťanské společenství v Korintu, v němž Duch svatý nešetřil svými dary a charismaty. Naopak, v té době se projevovala mimořádná charismata, a to díky zvláštnímu povolání, které měla rodící se církev. Jenže tato komunita po prožití vzrušující zkušenosti různých darů Ducha svatého poznala právě mezi těmi, kterým byly uděleny, také řevnivost či nesoulad. Bylo tedy nezbytné se obrátit na Pavla, který byl v Efesu, aby je poučil.

Pavel neváhal a v jednom ze svých mimořádných dopisů jim odpověděl, jak těchto výjimečných milostí užívat. Vysvětloval, že jsou různá charismata, různé služby – apoštolská, prorocká či učitelská – ale že Pán, od něhož pocházejí, je jen jeden. Řekl, že ve společenství existují ti, kdo konají zázraky, kdo uzdravují či mají mimořádný dar pomáhat druhým, vést společenství nebo mluvit jazyky, které pak jiní umí vykládat. Dodal však, že Bůh, od něhož pocházejí, je jen jeden. Jelikož jsou různé dary výrazem téhož Ducha svatého, který je svobodně rozděluje, musí být ve vzájemném souladu a mohou se vzájemně doplňovat. Neslouží k osobnímu potěšení, nemohou být důvodem k vychloubání nebo sebeprosazování, ale byly darovány pro jeden společný cíl – budovat společenství. Jejich cílem je služba, takže nemohou budit řevnivost nebo zmatek.

Pavel, i když má na mysli zvláštní dary týkající se právě života společenství, je toho názoru, že každý jeho člen má své schopnosti, své hříbny, s nimiž by měl hospodařit k dobru všech, a že každý by měl být spokojen s těmi svými.

Přirovnává společenství k tělu a klade si otázku: „Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby bylo celé tělo jenom sluch, kde by byl čich? Takto však umístil Bůh každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo?“ Kdežto:

„Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo.“

Je-li každý jiný, může být darem pro ostatní, a tak být sám sebou a uskutečnit to, co s ním Bůh zamýšlí ve vztahu k druhým. Pavel viděl ve společenství, v němž se uplatňovaly rozličné dary, skutečnost s nádherným jménem: Kristus. Neboť toto jedinečné tělo, které rozdílní členové společenství utvářejí, je skutečně tělem Kristovým. Kristus skutečně dál žije ve své církvi a církev je jeho tělem. Duch svatý ve křtu začleňuje do těla Kristova věřícího, který se stává členem společenství. V něm jsou všichni Kristem, veškerá rozdělení jsou zahlazena, každá diskriminace překonána.

„Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo.“

Je-li jedno tělo, pak členové křesťanského společenství dobře uskutečňují nový způsob života, když mezi sebou vytvářejí jednotu – jednotu, která předpokládá odlišnost, pluralitu. Společenství se nepodobá kvádru nehybné hmoty, ale živému organismu s rozličnými údy. Vyvolávat rozdělení znamená pro křesťany činit opak toho, co by měli.

„Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo.“

Jak tedy budeš žít toto nové slovo, které ti Písmo předkládá? Je třeba, abys měl velkou úctu k různým úkolům, darům a talentům křesťanského společenství.

Je třeba, abys rozšířil srdce na celé pestré bohatství církve, nejen pro onu malou část, které se účastníš a která je ti známá – ať už jde o farní společenství nebo křesťanské sdružení, s nímž jsi spojen, či o církevní hnutí, jehož jsi členem. Je třeba, abys rozšířil srdce na bohatství univerzální církve, a to v jeho mnohých podobách a projevech. To vše bys měl pokládat za své, protože jsi částí tohoto jediného těla.

Stejně jako si vážíš každého údu svého těla a chráníš ho, bys měl nakládat s každým údem duchovního těla.(...)

Měl bys mít úctu ke všem a konat své poslání tak, aby i druzí mohli prospívat církvi tím nejlepším způsobem. (...)

Neopovrhuj tím, co po tobě žádá Bůh tam, kde jsi, i když se ti každodenní práce může zdát jednotvárná a bez velkého významu. Všichni náležíme k témuž tělu a zůstáváme-li na místě, které nám Bůh vybral, účastníme se jako jeho údy činnosti celého těla. Podstatné je, abys měl lásku – charisma, které, jak zvěstuje Pavel, převyšuje všechna ostatní. Lásku ke každému člověku, se kterým se setkáš, lásku ke všem lidem na zemi. Právě skrze lásku, vzájemnou lásku, může být mnoho údů jedním tělem.

Chiara Lubichová

Charita informuje

Zpráva o výsledku TKS 2009

Ve městě Valašské Meziříčí a jeho okolí (včetně příměstských částí) se konala dne 10. ledna 2009 tradiční Tříkrálová sbírka na pomoc nejen zdejší charitě, ale především potřebným, opuštěným, nemohoucím a slabým lidem. Celých 53% zůstane dle stanov v regionu příslušné charitě.

Do sbírky se zapojilo několik stovek občanů (co se týče zázemí) a také nám se zapečetěním a rozpečetěním pokladniček velmi vstřícně vypomohly jednotlivé obce a město Valašské Meziříčí. Nad hladkým průběhem celé akce držely kromě nadpozemských činitelů ochrannou ruku též strážníci Městské policie VM a koordinátoři – Mgr. Petr Vrána a Mgr. Zdislava Odstrčilová. Z MěÚ VM nám tradičně velmi laskavě vyšla vstříc zejména paní Marie Haluzová. V obcích, kde jsme pokladničky pečtili a po týdnu otevírali, nás rovněž přijali v přátelské atmosféře.

Rádi bychom poděkovali za výbornou spolupráci také P. Pavlu Stefanovi, valašskomeziříčskému faráři. Děku-

jeme vám všem, kteří jste se rozhodli přispět na dobrou věc, otevřeli jste svá srdce a pomohli nám uskutečnit společně významné dobré dílo.

Ve městě VM a jeho částech vybrali koledníci 357 370 Kč, zapečetěných a využitých bylo 60 pokladniček (to je 60 skupinek).

V okolních obcích se vybralo 208 765 Kč

Obec	počet pokladniček	bylo vybráno
Kelč	8	58 689 Kč
Kladeruby	2	13 700 Kč
Kunovice	5	20 480 Kč
Podolí	1	4 181 Kč
Loučka	4	19 117 Kč
Police	3	12 430 Kč
Choryně	4	14 540 Kč
Branky	4	17 234 Kč
Lešná	10	27 219 Kč
Jasenice	3	10 414 Kč
Perná	1	2 877 Kč
Vysoká	4	7 884 Kč

Za Charitu Valašské Meziříčí jsme tedy vybrali 566 135 Kč, což je o necelých 50 000 korun více než loni.

Petr Liška, provozní asistent

ZŠ Salvátor

- Těsně před Vánocemi – 18. prosince 2008 – se v Domě chráněného bydlení ve Valašském Meziříčí uskutečnilo vystoupení školního pěveckého sboru pod vedením pana učitele Maliňáka s pásmem vánočních písní, kterými tamějším občanům zpestřili blížící se vánoční čas.
- Již tradičně organizuje naše škola na valašskomeziříčském náměstí těsně před Vánocemi vystoupení „Živého betlému“. Žáci 8.–9. ročníku nacvičili pod vedením paní učitelky Komoňové krátké vystoupení o narození Ježíše Krista, doprovod tvořil školní pěvecký sbor.
- Od nového roku 2009 nastoupila do naší školy nová paní učitelka do školní družiny – Korina Skýpalová. Vítejte ji mezi sebou a přejeme, ať se jí u nás líbí.
- Dne 13. ledna 2009 proběhl na naší škole Den otevřených dveří. Škola byla zpřístupněna všem, kteří měli zájem seznámit se s naší školou, jejími učiteli i žáky. Mohli dokonce vstoupit do výuky a být tak jejími přímými účastníky. Doufáme, že se všem návštěvníkům u nás líbilo.
- Díky sponzorským darům se naší škole podařilo shromáždit částku 100 000 Kč na zakoupení kompenzační pomůcky pro slabozraké žáky. Chtěli bychom touto cestou všem dárcům upřímně poděkovat. Jde o investici, která se zcela určitě vrátí.

Lenka Adámková

Redakce Života farností stále hledá nové spolupracovníky a dopisovatele.

Pokud máte zájem podílet se na tvorbě a obsahu farního zpravodaje, ozvěte se na faře, případně na elektronickou adresu zf.vm@abidesign.cz.

Jak to všechno začalo

dokončení ze strany 1

Pro ty, kteří jsou na Neokatechumenátní Cestě, církev připraví jednou za rok konvivenci, která trvá pro některé čtyři, pro jiné alespoň dva dny. Mnozí se tak mohou zastavit ve svém spěchu a hlouběji se zamyslet nad svým životem. Totéž platí o jednodenní měsíční duchovní obnově. Každé společenství prožívá jednou za měsíc nedělní konvivenci.

4. Papež Jan Pavel II. a Benedikt XVI. nejednou mluví o církvi jako o škole života ve společenství. Často jsem doslova dojatý, když se ve skupince, která připravuje společnou bohoslužbu, sejdou čtrnáctiletí pubertáči a sedmdesátileté babičky. Zázrak, řekl by někdo. Ve společenství jsou manželé, svobodní, mladí i staří. Kolik věcí se jedni od druhých mohou učit a kolik pomoci a síly Ducha svatého člověk potřebuje, aby dokázal snášet po mnoho let tolik různých lidí. To je škola života ve společenství církve.

5. Druhý vatikánský koncil si přál, aby se do obnovy liturgie zapojil aktivním způsobem co největší počet věřících. Když slavíme eucharistii, někteří nachystají prostor, nazdobí oltář, další upečou chleba, u ambónu se vystřídá několik kantorů s kytarami. Zazní celkem čtyři úvody před čteními z Písma svatého, která pak, kromě evangelia, čtou laici. Během měsíce se lidé vystřídají, dojde na každého, každý si to zkusí. Kromě toho každý má možnost říct ozvěnu na přečtené slovo nebo přímmluvu.

6. Sdílená radost, dvojnásobná radost, sdílená bolest, poloviční bolest, říká jedno přísloví. Toto by mělo platit i v církvi. Při takzvaném kruhu svědectví během měsíční nedělní konvivence může každý svědčit o tom, co v jeho životě koná Bůh, a může také ostatní prosit o modlitbu, zvláště když v životě prožívá těžké chvíle.

7. Jednou z otázek, kterou při vizitaci klade arcibiskup farář, je tato: „Je postaráno o domácnost kněží?“ V současné době všechny ženy, které nám na faře ve Valašském Meziříčí vaří, perou a uklízejí, jsou z tohoto společenství. I toto může být vklad neokatechumenátu pro farnost a službu kněžím.

To bylo jen několik bodů, aby alespoň někteří pochopili, že neokatechumenát není něco zvláštního a neobyčejného, ale že umožňuje mnoha lidem prožívat život v církvi plněji. Jako farář a pastýř jsem vděčný za každou aktivitu, iniciativu a pomoc ve farnosti. Žehnám všem společenstvím, hnutím a komunitám a snažím se čerpat z toho, čím je Duch svatý obohatil. Upřímně však mohu říci, že jsem v církvi nenašel

ucelenější a komplexnější systém pastorační péče. Zároveň věřím, že v mé blízkosti nikdo necítí jakýkoliv nátlak na to, aby také nastoupil na Neokatechumenátní Cestu. Snažím se mít všechny stejně rád a mnoha lidem, se kterými se pravidelně setkávám, jsem nikdy neřekl: „Přijď na katechezi!“ A tak prosím o shovívavost a trpělivost ty, komu budou další katecheze i obsah tohoto čísla vadit. Nezlobte se na nás, vydržte to s námi. Věřte, že i z těchto katechezí může být přes naši slabost a ubohost něco dobrého.

o. Pavel

Čtyřicáté výročí neokatechumenátu

Neokatechumenátní Cesta oslavila 40. výročí vzniku prvních společenství v Římě s pastýřem této diecéze Benediktem XVI. Papež slavil těchto 40 let ‚Cesty‘ v Římě v rámci liturgie konané dne 10. ledna 2009 v bazilice sv. Petra ve Vatikánu. První společenství Neokatechumenátní Cesty vzniklo v roce 1964 na předměstí Madridu ve Španělsku a v listopadu roku 1968, kdy iniciátoři Francisco (Kiko) Argüello a Carmen Hernández spolu s knězem ze Sevilly přišli do Říma na pozvání dona Dina Torreggiani (v současné době probíhá proces přípravy jeho beatifikace), vzniklo první společenství v Římě.

Z Říma – diecéze, kde je Neokatechumenátní Cesta nejvíce rozšířena – se rozšířila po celé Itálii. V současnosti je zde asi 5 000 společenství čítajících na 200 000 dospělých a nespočet dětí. Z Říma bylo do celého světa posláno mnoho skupin itinerantů¹⁾, kteří přinesli ‚Cestu‘ do 120 zemí a formovali na 20 000 společenství ve více než 5 500 farnostech.

Neocatechumenátní Cesta se těšila podpoře papežů, počínaje Pavlem VI. až po současného papeže. Už v roce 1974 při první audienci papež Pavel VI. přivítal neokatechumenátní společenství těmito slovy: „Zde jsou plody koncilu! A to je něco, z čeho máme velikou radost. Vy konáte po křtu to, co prvotní církev konala před křtem. Předtím nebo potom, to je druhotné. Skutečnost je taková, že vy směřujete k autentičnosti, k plnosti, k jednotě, k upřímnosti křesťanského života. A to je hodnota, která nás obzvláště těší.“

Papež Jan Pavel II. podpořen slovy svého předchůdce napsal v roce 1990 list, kde říká, že uznává Neokatechumenátní Cestu jako „itinerář katolické formace, jež je platná pro společnost a současnou dobu“ (*AAS 82 [1990] 1513–1515*).

Současný papež Benedikt XVI. znal Neokatechumenátní Cestu již od dob, kdy byl profesorem na univerzitě a pomáhal s uvedením Neokatechumenátní Cesty v Německu. Benedikt XVI. také řídil proces, který vedl ke konečnému schválení statutů (11. května 2008 na Letnice). V období, kdy byl prefektem Kongregace pro nau-

ku víry, zkoumal kardinál Ratzinger důkladně teologický obsah kerygmatických katechezí, stejně jako různé části neocatechumenátního itineráře, a v roce 2003 oznámil Papežské radě pro laiky definitivní schválení. V rámci přípravy schválení uznal Svätý stolec také určité liturgické odlišnosti v rámci Neokatechumenátní Cesty.

Tohoto slavnostního setkání se mimo jiné zúčastnil také vikář Římské diecéze kard. Agostino Vallini a účastníky setkání pozdravil také předseda Papežské rady pro laiky kardinál Stanislaw Ryko.

Část promluvy Svatého Otce Benedikta XVI.

„Všechno se začalo tady před 40 lety, když při římské farnosti sv. Mučedníků kanadských vznikly první komunity Neokatechumenátní Cesty. Nezbývá než dobrořečit Pánu za duchovní plody, které byly v těchto 40 letech přijaty prostřednictvím vámi vytvořené evangelizační metody. Kolik jen svěží apoštolské energie povstalo mezi kněžími i laiky! Kolik jen mužů a žen a kolik rodin, jež se vzdálo církevnímu společenství a opustilo praxi křesťanského života, nalezlo radost víry a nadšení evangelního svědectví za pomoci vašeho hlásání a programu opětovného objevení svátosti křtu! Nedávné schválení statut ‚Cesty‘ Papežskou radou pro laiky byla zpečetěna vážností a přízeň, kterou Svätý stolec prokazuje dílu, které Pán vzbudil prostřednictvím vašich iniciátorů. Papež, římský biskup, vám děkuje za velkodušnou službu, kterou poskytlujete evangelizaci v tomto městě, a za nadšení, s nímž nešetříte při šíření křesťanského poselství v každém prostředí.

Vaše již tak zasloužilá apoštolská činnost bude tím účinnější, čím více se vynasnažíte pěstovat onu neustálou touhu po jednotě, kterou Ježíš předal apoštolům při poslední večeři. Před svým utrpením se totiž náš Vykupitel intenzivně modlil, aby jeho učedníci byli jedno a svět tak uvěřil v Něho (*srov. Jan 17, 21*). Tato jednota, dar Ducha svatého a nepřetržité hledání věřících, činí z každého společenství živou a dobře začleněnou součást mystického Těla Kristova. Jednota Pánových učedníků patří k podstatě církve a je neodmyslitelnou podmínkou, aby její evangelizační činnost byla plodná a věrohodná. Víme o zápalu, kterým se vyznačují komunity Neokatechumenátní Cesty ve více než stovce farností Říma. Povzbuzuji vás proto, abyste pokračovali ve svém nasazení a zintenzivnili své přilnutí ke všem směrnícím kardinála vikáře, mého přímého spolupracovníka v pastoračním vedení této diecéze. Organické začlenění ‚Cesty‘ do diecézní pastorační a její jednota s ostatními církevními institucemi přinese prospěch celému křesťanskému lidu a úsilí diecéze o obnovu hlásání evangelia v tomto městě se tak stane účinnější. Dnes je totiž skutečně zapotřebí rozsáhlé misijní činnosti, která spojí různé církevní instituce, jež při zachování originality vlastního charismatu budou svorně usilovat o uskutečnění „integrované pastorační“, která již přinesla významné plody. Tím, že se dáte plně k dispozici službě biskupovi, jak to připomínají vaše statuty, budete se moci... *pokračování na straně 7*

¹⁾ Itinerant – člověk, který cestuje z místa na místo a nemá trvalý domov.

DEKRET

Neokatechumenátní Cesta začala v roce 1964 mezi obyvateli chudinské čtvrti v Palomeras Altas v Madridu skrze působení pana Francisca José (Kiko) Gómez Argüella a slečnu Carmen Hernández, kteří začali hlásat Evangelium Ježíše Krista na přání chudých, mezi kterými žili. Postupem času se toto kerygma zkonkretizovalo do katechetické syntézy založené na trojnožce „Boží Slovo – Liturgie – Společenství“ se záměrem přivádět osoby k bratrské jednotě a ke zralé víře.

Tento nový itinerář křesťanské iniciace, zrozený v šlépějích obnovy vzbuzené II. Vatikánským Ekumenickým Koncillem, se setkal s živým zájmem tehdejšího madridského arcibiskupa Jeho Excelence monsignora Casimira Morcilla, který povzbudil iniciátory Cesty, aby ho přinesli do farností, které o to požádají. Tak se postupně rozšířil v madridské arcidiecézi a v dalších španělských diecézích.

V roce 1968 přišli iniciátoři Neokatechumenátní Cesty do Říma a usadili se v Borgheto Latino. Se souhlasem Jeho Eminence kardinála Angela Dell'Acqua, tehdejšího generálního vikáře Jeho Svatosti pro město Řím a okolí, začaly první katecheze ve farnosti Naší Paní od Nejsvětější Svátosti a farnosti Svatých kanadských mučedníků. Od té doby se Cesta začala postupně šířit v diecézích na celém světě.

Neokatechumenátní Cesta je itinerář katolické formace, který „je ke službě biskupa jako jeden ze způsobů diecézní realizace křesťanské iniciace a stálé výchovy ve víře“ (*Statut čl. 1, § 2*). Byla ustanovena jako veřejně-právní osoba (*srov. Dekret Papežské rady pro laiky z 28. října 2004*).

Neokatechumenátní Cesta – prožívaná v lůně farností v malých společenstvích tvořených osobami různého věku a sociálních podmínek – se vykonává podle linií navržených iniciátory, zahrnutých ve Statutu a ve svazcích pojmenovaných Orientace pro týmy katechistů (*srov. Statut, Čl. 2, 2°*); jejím záměrem je postupně přivádět věřící k intimnímu vztahu s Ježíšem Kristem, vytvářet z nich aktivní členy Církve a věrohodné svědky Spasitelovi Radostné Zvěsti; podněcovat misi ad gentes, nejen v misijních zemích, ale i v těch s antickou křesťanskou tradicí, v dnešní době bohužel hluboce sekularizovaných; kromě toho je i nástrojem uvedení do křesťanství pro dospělé, kteří se připravují k přijetí křtu podle norem zahrnutých v Ordo Initiationis Christianae Adultorum (*Svatá Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, 6. ledna 1972*).

Boží služebník Jan Pavel II., několikrát, a různými způsoby, podtrhl hojnost plodů evangelijního radikalismu a mimořádného misijního zápalu, které Neokatechumenátní Cesta vnáší do života věřících laiků, do rodin, i do farních společenství, a bohatství vzbuzených povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu, čímž se projevila jako „itinerář katolické formace, jež je platná pro společnost a současnou dobu“ (*AAS 82 [1990] 1513–1515*).

Svatý Otec Benedikt XVI., se 12. ledna 2006 obrátil na členy Neokatechumenátní Cesty a prohlásil: „Vaše apoštolská činnost se hodlá umístit v srdci Církve v absolutní shodě s jejími směrnicemi a v jednotě s partikulárními církvemi kam půjdete působit tím, že zhodnotíte bohatství charizmat, která Pán vzbudil skrze iniciátory Cesty“ (*Učení Benedikta XVI., II, 1[2006], 58-59*).

Proto:

Po uplynutí pětileté zkušební doby „ad experimentum“ Statutu Neokatechumenátní Cesty (*srov. Dekret Papežské rady pro laiky z 29. června 2002*);

vzhledem k cennému příspěvku – potvrzenému mnoha biskupy, které Cesta nadále přináší pro dílo nové evangelizace, prostřednictvím praxe, přijaté a oceněné během více než čtyřiceti let života Cesty, v mnoha partikulárních církvích;

vzhledem k naléhavé žádosti o uspíšení konečného schválení výše uvedeného Statutu, kterou předložili tomuto Dikasteriu pan Francisco José (Kiko) Gómez Argüello, slečna Carmen Hernández a otec Mario Pezzi, členové mezinárodního Týmu zodpovědného za Neokatechumenátní Cestu;

vzhledem k příznivě přijatým změnám, které byly předloženy při vystavení Statutu;

podle článků 131 a 133, § 1 a § 2, Apoštolské konstituce Pastor Bonus o Římské kurii, Papežská rada pro laiky

USTANOVUJE

konečné schválení Statutu Neokatechumenátní Cesty, náležitě ověřeného Dikasteriem uloženého v kopii ve svých archívech. V důvěře, že tyto statutární normy poskytnou pevné a jisté vůdčí linie pro život Cesty a budou nápomocny Pastýřům pro jejich otcovské a bdělé doprovázení neokatechumenátních společenství v partikulárních církvích.

Vydáno ve Vatikánu 11. května 2008, v den slavnosti Seslání Ducha Svatého.

Josef Clemens, sekretář

Stanisław kardinál Ryłko, president

...stát příkladem pro mnohé místní církve, které právem hledí na Řím jako na vzor, na který je třeba brát ohled. Další duchovní plod, který uzrál během těchto 40 let a za který bych chtěl poděkovat spolu s vámi Božské Prozřetelnosti, je velký počet kněží a zasvěcených osob, které Pán ve vašich komunitách vzbudil. Mnoho kněží je zapojeno ve farnostech a v dalších oblastech diecézního apoštolátu, a mnoho je také misionářů, kteří cestují po různých zemích. Všichni tak poskytují velkodušnou službu římské církvi a římská církev tak nabízí cennou službu evangelizaci celého světa! Děkuji vám všem za službu, kterou poskytnete, ujišťuji vás svou modlitbou a ze srdce žehnám vám zde přítomným a všem komunitám Neokatechumenátní Cesty přítomné ve všech částech světa.“

V tento slavnostní den bylo papeži Benediktu XVI. představeno také 14 společenství z Říma (každé tvořené přibližně 30–60 osobami), která již mají ukončen itinerář Neokatechumenátní Cesty a která se souhlasem svého faráře a kardinála vikáře Římské diecéze (Agostino Vallini), jsou připravena odejít jako „comunitates in missionem“ (společenství na misijích) do nejobtížnějších a nejsekularizovanějších míst na periferii diecéze (přistěhovalci, multikulturní a multireligijní problémy, prostituce, drogy, nezaměstnanost a tak dále).

Benedikt XVI. také poslal 15 misijních skupin, které požadovali biskupové pro sekularizované oblasti velkých měst jako Kolín nad Rýnem, Budapešť, Vídeň, Stockholm a New York a biskupové z opomíjených oblastí jako například mezi Aboriginy (původní obyvatelé Austrálie). Sedm skupin pojedou do Evropy, dvě do Ameriky, tři do Oceánie a tři do Indie. Každá skupina je složena z jednoho kněze, čtyř rodin s více dětmi a dvou žen, které budou pomáhat těmto rodinám, celkem 40–50 osob. Těchto 15 skupin se připojí k prvním sedmi rodinám, které papež poslal v lednu 2006.

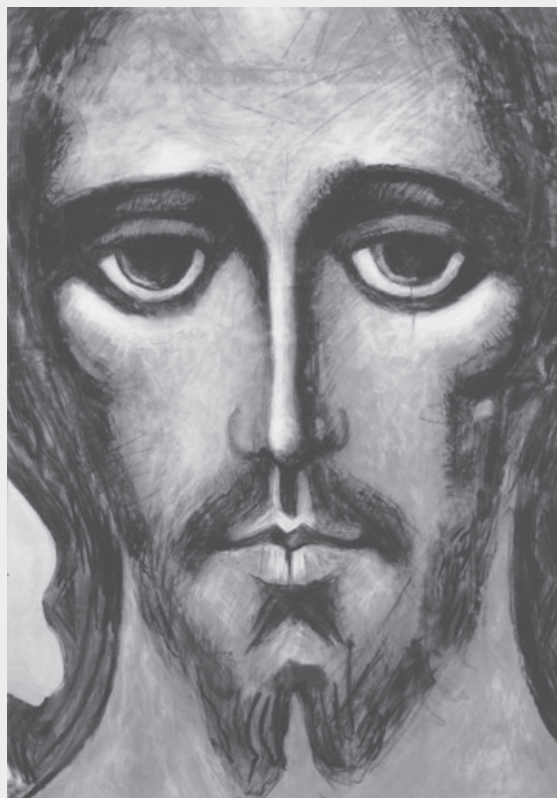
Ještě dalších 212 rodin bude představeno předtím, než budou poslány podporovat biskupy v jejich diecézích na celém světě. Takto již bylo posláno na misie do celého světa v předchozích letech na 500 rodin.

Tito a další bratři a sestry a celé rodiny z Neokatechumenátní Cesty se shromáždili spolu se Svatým Otcem v rámci oslav čtyřicátého výročí. Tato událost byla ukončena chvalozpěvem *Te Deum* a apoštolským požehnáním všem zúčastněným, kterých se shromáždilo na 25 000.

zdroj: Zenit, Radio Vaticana

Redakce Života farností stále hledá technického redaktora.

Pokud máte zájem podílet se na tvorbě farního zpravodaje, ozvěte se na faře, případně na elektronickou adresu zf.vm@abidesign.cz.

Ježíš řekl:
„Já jsem cesta
pravda
a život.“

Jan 14, 6

Přijď i ty na KATECHEZE

vždy v úterý v 17.30
a pátek v 18.30
bývalá vězeňská kaple u KZ

začínáme 3. února

Nový kaplan v naší farnosti

Náš nový kaplan se jmenuje Jacek Aniszewski (čti Anišewski). Je to Polák, má 45 let a narodil se v Katowicích. Je řeholník – redemptorista (zkratka CSsR – Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele) a již osmnáct let je knězem.

Kongregaci redemptoristů založil sv. Alfons z Liguori a jejím úkolem byly hlavně lidové misie v oblastech, kde nebyla plně zajištěna pastorace (například v horských oblastech) a později pravidelné lidové misie ve farnostech. U nás působili a působí redemptoristé například při poutním chrámu ve Frýdku (Frýdek–Místek) nebo na Svaté hoře u Příbrami. Nyní chtějí redemptoristé založit v červnu nový klášter v Karlových Varech. V klášteře mají být dva Češi, jeden Slovák a jeden Polák. A to je právě náš Jacek.

Do června může pobývat v naší farnosti a učit se česky. Do naší farnosti se dostal i díky tomu, že po celých osmnáct let kněžské služby (naposledy šest let jako farář v přítavním městě Gdyni) působil ve farnostech, kde byla neokatechumenátní společenství. Jacek tak může na Neokatechumenátní Cestě pokračovat, ve společenstvích může pomáhat a zvláště při domácích liturgiích a přípravách se může daleko lépe a rychleji učit česky.

o. Pavel

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Natalie Kubičná
Adéla Srbová
Petr Srba

Tomáš Srba
Natalie Srbová
Štěpán Dřímál

Lešná

Barbora Marie Stodůlková

Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Petr Srba Renata Srbová
Zašovská 776 Zašovská 776

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Bohuslav Ječmen *11. 1. 1921 +10. 12. 2008, Krhová 312
Adolf Barousek *14. 10. 1951 +11. 12. 2008, Vodní 57
Štěpánka Pačesná *10. 1. 1919 +16. 12. 2008, Štěpánov 358
Jan Krajčík *6. 7. 1935 +17. 12. 2008, Mírová 986
Anna Vávrová *28. 5. 1932 +19. 12. 2008, Jiráskova 9
Dagmar Krajčíková *23. 9. 1943 +31. 12. 2008, Mírová 986
Františka Matochová *17. 10. 1942 +3. 1. 2009, Krhová 430
Emilie Kulišťáková *23. 9. 1914 +5. 1. 2009, Juřinka 88

Mariánské informace

- V úterý 10. února 2009 je plánováno 25. oblastní setkání Fatimského apoštolátu a mariánských ctitelů našeho valašského regionu. Začátek přípravné části je v 15 hodin, nácvik odpovědí a zpěvů v 15.45 hodin, modlitba sv. růžence v 16.00 hodin, přednáška hlavního představeného FA v České republice P. Pavla Dokládala v 16.30 hodin a mše svatá v 18.00 hodin s následnou adorací Nejsvětější Svátosti oltářní s obnovou zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.
 - Znovu připomínám možnost přihlášení na exercicie P. Eliase Velly, exercicie pro mladé s P. Antonym Vadakemmurou a na exercicie P. Jamese Manjackala v Koclířově. Také možnost přihlášení na poutě Fatimského apoštolátu na Turzovku 20. června 2009 a do Medžugorje 15.–21. září 2009.
 - Chci rovněž pozvat na podzimní poutě FA do Fatimy a na další poutní místa, která je plánována ve dnech 5.–16. října 2009. Ve Fatimě je plánován pobyt na 5 dní včetně oslavy výročí posledního zjevení Panny Marie 13. října. Výhodou pobytu při této pouti je ubytování v centru světového Fatimského apoštolátu v Domus Pacis, který nabízí opravdu veškerý komfort materiální i duchovní. Strava ráno a večer je zde formou švédských stolů. Toto centrum je rovněž v blízkosti hlavní baziliky ve Fatimě. (Po mé loňské zkušenosti bych chtěl více doporučit účast těm, kteří ještě ve Fatimě nebyli, i těm, kteří Fatimu již navštívili, a byl bych rád, kdyby nás mohlo letos putovat více než loni, kdy jsme byli z naší oblasti čtyři). Pro zájemce je pamatováno i na výlety z Fatimy do hlavního města Portugalska Lisabonu a výlet k Atlantickému oceánu. Cestou do Fatimy je rovněž plánována návštěva Lurd, mj. ve svátek Panny Marie Růžencové 7. října, kde se letos slaví (po loňském jubilejním roce 150. výročí od zjevení Panny Marie) rok sv. Bernadety, protože 16. dubna 2009 uplyne 130 let od jejího vstupu do společenství svatých. Poutníci v tomto roce budou moci v Lurdech a v Nevers, kam se rovněž plánuje návštěva, více poznávat život té, kterou si Panna Maria vybrala za svůj nástroj a jejíž neporušená tělesná schránka se nachází právě v klášteře Nevers. Dále se počítá při pouti s návštěvou místa zjevení Božského Srdce Ježíšova sv. Markétě Marii Alacoque v Paray-le-Monial. Cestou zpět je plánována návštěva hlavního poutního místa v Katalánsku Montserrat, místa spojeného s uctíváním obrazu tzv. Černé Madony a také se životem sv. Ignáce z Loyoly. Rovněž je plánována návštěva špičkového turistického centra Lloret de Mar s možností koupání ve Středozemním moři.
- Cena pouti zatím není známa – loni byla 12 700 Kč. Pokud by někdo rád putoval, ale cena by pro něj byla překážkou, dá se to řešit. Přihlásit se je možné u mne nebo přímo v ČM Fatimě Koclířově.

Václav Chládek